RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 106.902 van 23 mei 2002
in de zaak A. 111.883/XIV-7029.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat T. HERMANS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Karel Oomsstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 augustus 1973 en van Kameroense nationaliteit, op 22 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 september 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 8 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 2 april 2001 en verklaart zich vluchteling op 4 april 2001.

1.2. Op 6 april 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaarde afkomstig te zijn uit Yaoundé en te zijn opgegroeid in Douala. U ging economie studeren aan de universiteit van Yaoundé, maar zette uw studies in 1995 stop, omdat het uw familie aan financiële middelen ontbrak. U begon daarna te werken als taxi-chauffeur. In juli 1997 werd een populaire katholieke priester, father Etienne, die geneeskrachtige gaven had, door de Kameroense autoriteiten gearresteerd. U stuurde in juli 1997 een brief naar het bisdom van Yaoundé en een kopie van deze brief naar het centraal comité van de regeringspartij "CPDM" (Cameroon People's Democratic Movement) waarin u uw verontwaardiging uitte omtrent de arrestatie van de priester. Omstreeks midden november 1997 werd u in uw taxi tegengehouden door de politie en werd u opgepakt. U werd naar het politiecommissariaat van Douala gebracht, waar u te horen kreeg dat uw arrestatie in verband stond met het feit dat u zich tegen de regering had gekeerd. Na ondertekening van een document waarin u er zich toe verbond om u niet meer in te laten met politieke of religieuze onderwerpen, werd u 2 weken na uw arrestatie (omstreeks begin december 1997) vrijgelaten. U verloor uw job als taxichauffeur.

In december 1997 ontmoette u advocaat Takem Tabetando, voor wie u in januari 1998 als boekhouder begon te werken. Hij was "Provincial Commissioner" van de "HRDA/ADDH" (Human Rights Defence Association/Association de Défence des Droits de l'Homme) in Littoral Province. De HRDA/ADDH was een legale, geregistreerde organisatie die schendingen van mensenrechten in Kameroen actief opspoorde en publiek maakte. U werd omstreeks midden mei 1998 lid van de HRDA/ADDH en kreeg er de functie van "National Delegate" voor Douala. Vanaf dan begon u Takem Tabetando bij te staan in de registratie van klachten van burgers en gevangenen over mensenrechtenschendingen. Tussen 1998 en februari 2001 werd u 4 maal gearresteerd en telkens gedurende korte tijd (van enkele uren tot een dag) opgesloten, omdat u publiekelijk mensenrechtenschendingen aankloeg. Op 8 februari 2001 stuurde Takem Tabetando u naar Yaoundé, waar op 17 februari 2001 een topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen zou worden gehouden. Er werd verwacht dat leden van de oppositiepartij "SDF" (Social Democratic Front), die vooral uit Engelstalige Kameroeners bestaat, protestacties zouden ondernemen tegen deze Franstalige topbijeenkomst. Takem Tabetando had u naar Yaoundé gestuurd om toe te kijken of de ordediensten zich, naar aanleiding van deze mogelijke protestacties van het SDF, te buiten gingen aan mensenrechtenschendingen. U logeerde in Yaoundé bij uw vriend Gerald Ngwasong. U trachtte Diallo Bakai, die leider was van het SDF in Douala, telefonisch te bereiken, omdat u van hem verwachtte dat hij u bij de SDF-prominenten van Yaoundé zou introduceren. U was er op 14 februari 2001 nog steeds niet in geslaagd om Diallo Bakai te bereiken. Die dag ontmoette u in een Engelstalige club in Yaoundé Eric Takang en Julius Agbor, die respectievelijk voor Buea en voor Kumba de functie van "National Delegate" bekleedden binnen de "HRDA/ADDH". U ging met hen een gesprek aan over de nakende topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen en over de wijze waarop het SDF op deze bijeenkomst zou reageren. Later op de avond viel de politie de club binnen. U werd samen met Takang en Agbor gearresteerd en naar het politiecommissariaat van Meleng gebracht, waar jullie werden mishandeld. De politie vroeg waar u werkte en vroeg u waar Mboa Massok, een oppositieleider die u niet kende, zich bevond. U werd beschuldigd van samenwerking met oppositiepartijen en u werd er ook aan herinnerd dat u in 1997 naar aanleiding van de arrestatie van priester Etienne een brief naar het centrale comité van de CPDM had geschreven. U werd door de politie onterecht beschuldigd van lidmaatschap van de "SCNC" (Southern Cameroon National Council). U werd alleen in een cel opgesloten. Op 12 maart 2001 werd u vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. Voor uw vrijlating moest u een document ondertekenen, waarin werd gestipuleerd dat u aan de "Commandement Opérationnel" (die afrekende met opposanten) zou worden overgeleverd als zou blijken dat u deel zou uitmaken van een anti-regeringsgezinde organisatie of van de HRDA/ADDH. U begaf zich op de dag van uw vrijlating naar het hospitaal van Douala, om er u te laten verzorgen voor de opgelopen verwondingen ten gevolge van de mishandelingen door de politie. Op 16 maart 2001 ging u opnieuw aan het werk in het advocatenkantoor van Takem Tabetando. Tabetando raadde u echter aan om Kameroen te verlaten. U ging in de Bonaberi-wijk in Douala wonen. Op 24 maart 2001 kwam Gerald Ngwasong, die u tijdens uw verblijf in Yaoundé naar aanleiding van de topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen onderdak had verleend, naar Bonaberi. Ngwasong maakte deel uit van de "Special Branch" van de politie en informeerde u erover dat opposant Mboa Massok was gearresteerd en dat Eric Takang en Julius Agbor waren geëxecuteerd omdat gebleken was dat ze activisten waren van de HRDA/ADDH. Volgens Ngwasong had de politie ontdekt dat u lid was van de HRDA/ADDH en van het SDF. U verliet Bonaberi en begaf u naar Madagascar, een buitenwijk van Douala. U schreef een cheque uit van 2,7 miljoen CFA en gaf deze aan Ngwasong, met het verzoek u te helpen. Op 2 april 2001 kwam Ngwasong u opnieuw opzoeken. Hij had een vliegtuigticket en een paspoort bij zich. Dezelfde dag vertrok u met Ngwasong naar de luchthaven van Douala. Ngwasong, die in uniform was, loodste u door de controleposten. Hij gaf u het vliegtuigticket en het paspoort met de vermelding dat u deze in België moest overhandigen aan een persoon die u zou opwachten. Op 2 april 2001 vertrok u aan boord van een vliegtuig met bestemming België, waar u op 3 april 2001 op de luchthaven van Zaventem aankwam. Bij aankomst in België werd u aangesproken door een zwarte man, aan wie u uw reisdocumenten overhandigde. Op 4 april 2001 vroeg u asiel aan.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw beweerde lidmaatschap van de HRDA/ADDH ten zeerste kan worden betwijfeld. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat de "Human Rights Defence Association", waar u lid van beweert te zijn, ontstaan is uit de Human Rights Defence Group (p. 14); dat Albert Mukong de Human Rights Defence Association heeft opgericht in 1997 (p. 3); dat Mukong de overkoepelende leider is van de "HRDG" (Human Rights Defence Group) (p. 14); dat Mukong de "General Commissioner" was van de Human Rights Defence Association (p. 3) en dat de Human Rights Defence Group in de South West Province en in de Littoral Province onder de naam Human Rights Defence Association actief is (p. 14). Nochtans blijkt uit de verklaringen van Albert Mukong, leider van de Human Rights Defence Group dat hij geenszins (als "General Commissioner") betrokken is bij de Human Rights Defence Association en dat er geen verband is tussen de Human Rights Defence Group en de Human Rights Defence Association (cf. Informatie van Albert Mukong, CEDOCA dd. 7 september 2001). Bijgevolg zijn uw hierboven geciteerde uitspraken over de HRDA allemaal

in strijd met de werkelijkheid. Verder kan worden opgemerkt dat u voor het Commissariaat-generaal (p. 2) stelde dat de afkorting ADDH (de Franstalige benaming voor de HRDA) staat voor "Association de Défence des Droits de I'Homme", terwijl op de door u voorgelegde lidkaart van de HRDA/ADDH staat dat de afkorting ADDH verwijst naar "Association de Defence des Droits Humanitaires au Cameroun" (zie kopie van de door u voorgelegde lidkaart 00172). Verder was u voor het Commissariaat-generaal ook niet in staat om te preciseren waar zich het hoofdkwartier bevindt van de HRDA/ADDH in Bamenda. (p. 5). Vermits u verklaarde dat uw lidmaatschap van de HRDA een belangrijke rol speelde in uw vervolging door de Kameroense autoriteiten, kan de geloofwaardigheid van deze vervolging in het licht van voorgaande opmerkingen terecht in vraag worden gesteld. De authenticiteit van de door u voorgelegde HRDA/ADDH-lidkaart kan, gezien voorgaande opmerkingen, in twijfel worden getrokken, zo niet houdt het document in elk geval geen bewijs in van het feit dat u werkelijk actief bent geweest binnen de HRDA/ADDH.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw relaas diverse tegenstrijdigheden en hiaten vertoont die de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. verhoor dd. 4 april 2001 - pt. 42) dat u naar aanleiding van het schrijven van een brief naar het bisdom en de regering van Kameroen op een dag omstreeks eind november 1997 door (leden van) de veiligheidsdienst van de Kameroense regering werd opgepakt toen u op straat liep, terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u midden november 1997 opgepakt werd, toen u in uw taxi door de politie werd gecontroleerd. Verder stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat u na uw opsluiting in 1997 terug aan de slag ging als taxichauffeur, maar dat u na een tijdje ander werk wilde, omdat u geen genoegen meer had in deze job, terwijl u voor het Commissariaat-generaal beweerde (p. 6) dat u na uw vrijlating uit de gevangenis in 1997 uw job als taxichauffeur kwijtraakte. Verder stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat u op 2 januari 1998 Takem Tabetando voor het eerst ontmoette, terwijl u voor het Commissariaat-generaal verklaarde (p. 1) dat u reeds in december 1997 in contact raakte met Takem Tabetando. Tevens beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat u eind november 1997 voor de eerste maal door de politie werd gearresteerd, omwille van uw omstreden brief naar het bisdom en de CPDM; dat u gedurende ongeveer 3 jaar (vanaf uw toetreding tot de HRDA in mei 1998 tot februari 2001) zonder problemen kon werken voor de HRDA, en dat u op 14 februari 2001 een tweede maal werd gearresteerd. Voor het Commissariaat-generaal maakte u echter melding van zes arrestaties; een eerste arrestatie in november 1997, die verband hield met uw brief naar het bisdom en de CPDM (p. 5-6); vier arrestaties tussen 1998 en februari 2001, die verband hielden met uw activiteiten binnen de HRDA/ADDH en een laatste arrestatie op 14 februari 2001, naar aanleiding van de topbijeenkomst van Franstalige Afrikaanse landen. Van de 4 arrestaties tussen 1998 en februari 2001 was echter in het geheel geen sprake voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook wanneer u door de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd naar eventuele opsluiting (pt. 44), maakte u buiten uw arrestatie in (november) 1997 en deze in februari 1998 geen melding van voornoemde 4 arrestaties tussen 1998 en februari 2001. Uw opmerking in de bijlage van het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van uw raadsman J.P. Vidick (dd. 9 april 2001) dat er ernstige communicatieproblemen waren tussen u en de interviewer van de Dienst Vreemdelingenzaken, vindt geen steun in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat uitgebreid is en gedetailleerde informatie (o.a. precieze data en namen) bevat. Bijgevolg is deze opmerking niet afdoende om de incoherentie in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal te verklaren. Uw verklaring voor het Commissariaat-generaal (p. 15) dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van de problemen die u tussen 1998 en 2001 heeft ondervonden, (met name de vier arrestaties) omdat deze "niet zo ernstig" waren, is ook bedenkelijk, vermits u tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken twee maal de kans werd geboden om deze te vermelden, met name zowel in de globale uiteenzetting van uw asielmotieven (pt. 42) als bij de expliciete vraag naar eventuele opsluiting (bewaking inbegrepen) (pt. 44). U wordt immers verondersteld om reeds van bij het begin van de asielprocedure zoveel mogelijk informatie aan te brengen die uw beweerde "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève zou kunnen staven. Indien u deze 4 arrestaties zelf als "niet zo ernstig" beoordeelt, kan de vraag worden gesteld waarom u ze tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal wel heeft vermeld.

Bovendien kunnen uw beweerde missie naar Yaoundé in het kader van een topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen en uw beweerde arrestatie en opsluiting die daaruit voortvloeiden evenzeer in vraag worden gesteld. U stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 8) dat Takem Tabetando u op 8 februari 2001 naar Yaoundé stuurde, om daar eventuele mensenrechtenschendingen van de ordediensten na te gaan naar aanleiding van verwachte protestakties van het SDF tegen de topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de "Africa-France Summit" in Yaoundé niet op 17 februari 2001 een aanvang nam, zoals u voor het Commissariaat-generaal beweerde (p. 8), maar wel op 17 januari 2001 (cf. Internet-sites http://www.france.diplomatie.fr en http://web.amnesty.org). Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u op 8 februari 2001 op missie naar Yaoundé zou zijn gestuurd, in het kader van de registratie

van mensenrechtenschendingen naar aanleiding van deze toekomstige top van Franssprekende Afrikaanse landen, vermits deze top in februari 2001 in werkelijkheid al was afgelopen. De geloofwaardigheid over uw vervolging in Yaoundé kan evenzeer in vraag worden gesteld. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk (p. 10) dat u op 14 februari 2001, naar aanleiding van een discussie met Eric Takang en Julius Agbor over hoe het SDF op de komende top van Franstalige Afrikaanse landen zou reageren, werd opgepakt door de politie en werd opgesloten in het politiecommissariaat van Meleng. Het is weinig aannemelijk dat de door u aangehaalde discussie over de toekomstige topbijeenkomst van Franssprekende Afrikaanse landen en de mogelijke reactie van het SDF op deze top op 14 februari 2001 zou hebben plaatsgevonden, vermits reeds werd aangehaald dat deze topbijeenkomst al in februari 2001 was afgelopen. In de optiek dat u werkelijk zou zijn uitgestuurd om toe te zien op mensenrechtenschendingen in het kader van deze top is het ook opmerkelijk dat u tijdens het interview door het Commissariaat-generaal niet kon preciseren hoelang de top zou duren (p. 8).

Daarenboven kan worden opgemerkt dat een aantal van uw verklaringen vaag en onwaarschijnlijk zijn. Met betrekking tot uw eerste arrestatie (en gevangenschap) in november 1997, naar aanleiding van de brief over de arrestatie van father Etienne die u naar het bisdom en naar de CPDM-vertegenwoordiging stuurde, kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst is het opmerkelijk dat u tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal niet meer weet op welke dag u werd gearresteerd (p. 6). Verder is het ook bevreemdend dat u voor het Commissariaat-generaal stelde (p. 6) tijdens ondervragingen in het kader van deze eerste gevangenschap tegenover de politie te hebben ontkend dat u de auteur was van voornoemde brief, vermits u eerder tijdens het interview door het Commissariaat-generaal had verklaard (p. 5) dat u deze brief met uw naam had ondertekend. Op de vraag van de interviewer waarom u dit ontkende, hoewel u uw naam in de brief had vermeld, replikeerde u (p. 6) dat de brief evengoed afkomstig kon zijn van iemand met dezelfde naam als de uwe, wat een weinig overtuigende verklaring is. Verder kon u tijdens het interview door het Commissariaat-generaal zelfs niet bij benadering preciseren wanneer de 4 arrestaties plaatsvonden binnen de periode 1998 - februari 2001 (p. 7). U kon evenmin preciseren hoe de Engelstalige club in Yaoundé heette, waar u op 14 februari 2001 Eric Takang en Julius Agbor ontmoette, hoewel u verklaarde dat u vooraf van het bestaan van deze club had gehoord (p. 9).

Voor wat het door u voorgelegde faxbericht (dd. 6 juli 2001) van Takem Tabetando betreft kan worden opgemerkt dat de inhoud spellingsfouten vertoont (cf. "(...) you can then guest what happened to him (...) our kind friend Ferald Ngwasong, has long been silenced bij the gum man and his body dissolve in acid (...)") en dat het taalgebruik nogal onorthodox is voor een advocaat (cf. "(...) the joy that followed the news of your narrow escape from the crude hands of those Bloody chaps of the “Commandement Operationnel” (...)"). In elk geval kan de inhoud van dit faxbericht bezwaarlijk beschouwd worden als objectief bewijsmateriaal, vermits een advocaat verondersteld wordt loyaal te zijn aan zijn cliënt en diens belangen te verdedigen.

In het door u voorgelegde medische attest (dd. 2 mei 2001) van Dr. Mia Honinckx worden een aantal letsels beschreven, maar er wordt door de arts geen uitsluitsel gegeven over de oorzaak van deze letsels of van de omstandigheden waarin u deze letsels zou hebben opgelopen.

De door u voor de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde lidkaart van het "SDF" (Social Democratic Front) (nr. 016439 C) doet evenmin afbreuk aan het voorgaande, vermits deze kaart geen bewijs inhoudt van uw activiteiten binnen deze partij in uw land van oorsprong.

Bij gebrek aan reis- en identiteitsdocumenten kunnen uw reisweg en nationaliteit niet worden nagegaan.

Tot slot bevat noch het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep van uw raadsman J.P. Vidick, noch de daaraan toegevoegde schriftelijke motivering van uw hand, elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

“De la violation de l'art. 51/4 de la loi du 15.12.1980, de l'absence de motivation ou de motivation adéquate (loi du 29 juillet 1991), de la violation du principe de la bonne administration, de la violation des droits du demandeur d'asile.

Attendu que la décision attaquée est hautement critiquable.

Attendu que le requérant a demandé l'assistance d'un interprète pour son audition au CGRA ce qui lui a été refusé. Que la déclaration signée conjointement avec l'office des étrangers en date du 04.04.2001 spécifie bien que le requérant demande à être assisté par un interprète. Attendu que de même que les dispositions légales indiquées ci-dessus doivent être respectées en matière de langue imposée à la procédure , elles doivent être respectée(s) en matière d'assistance d'un interprète. Que cette assistance est une forme substantielle de la procédure au même titre que le choix de la langue par le requérant ou par l'autorité belge.

Attendu que l'assistance de l'interprète garantit au demandeur d'asile la compétence et l'indépendance.

Attendu que l'agent du CGRA remplit sa mission en tant que représentant des autorités belges pour examiner une demande d'asile suivie dans l'une des langues nationales. Que ledit agent n'a pas la compétence ni l'indépendance d'un interprète. Que la déclaration conjointe est signée par les deux parties et qu'elle vise non seulement l'emploi de la langue pour la procédure mais aussi la langue parlée par le demandeur d'asile et le fait que les services d'un interprète sont nécessaires.

Attendu que l'absence d'interprète constitue la violation d'une forme substantielle de la procédure d'asile qui doit entraîner la nullité de la décision attaquée.

Attendu que le CGRA a pour habitude de transgresser cette règle à l'opposé de la commission permanente de recours des réfugiés qui respecte toujours le recours à l'interprète lorsqu'il en a été décidé ainsi lors de l'introduction de la procédure d'asile.

Attendu que la décision attaquée fait abstraction du contenu précis du certificat médical déposé par le requérant. Attendu aussi que l'avocat du requérant au Cameroun a écrit une lettre qui n'est pas valablement réfutée par la décision attaquée. Qu'en effet cette lettre démontre bien le danger dans lequel le requérant s'est trouvé et se trouverait encore dans son pays.

Que les moyens sont sérieux.";

2.2. Overwegende dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij aanvoert, werd bijgestaan door een tolk Engels-Nederlands bij het verhoor door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de rol van tolk werd waargenomen door de ambtenaar-jurist, die de Engelse taal perfect beheerst, wat blijkt uit de inhoud van de handgeschreven nota's van 7 mei 2001, die met grote zorg werden geredigeerd en uiterst gedetailleerde antwoorden bevatten op een groot aantal precies gestelde vragen; dat deze nota's bestaan uit zestien pagina's; dat verzoeker niet aantoont dat de rol van tolk niet zou mogen worden waargenomen door de interviewer in het Vreemdelingencontentieux, indien hij de vreemde taal beheerst; dat het in het belang is van een asielzoeker dat zijn ondervrager de taal waarin de asielzoeker zich uitdrukt, perfect verstaat en beheerst, omdat de communicatie tussen interviewer en ondervraagde alsdan perfect verloopt; dat verzoeker geen klacht heeft geformuleerd betreffende het vertaalwerk van de ambtenaar-jurist; dat bijgevolg het enig middel uitgaat van een verkeerd uitgangspunt en dat geen substantiële vormvereiste werd geschonden;

Overwegende dat verzoeker geen inhoudelijke kritiek formuleert op de omstandige overwegingen van de bestreden beslissing, die getuigen van een zeer grondige studie van het asielrelaas van verzoeker en van het administratief dossier; dat het asielrelaas van verzoeker een groot aantal tegenstrijdigheden en hiaten vertoont, die de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas en dermate manifest zijn dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag omwille van de bedrieglijkheid ervan; dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om de omstandige overwegingen van de bestreden beslissing te betwisten, laat staat te weerleggen; dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat de bijlage, die omschreven wordt als "copie de l'exposé des faits", als integraal deel uitmakend van het enig middel, dat betrekking heeft op de tolk, dient beschouwd te worden; dat dit stuk niet door verzoeker werd vertaald en geen betrekking heeft op het in het verzoekschrift uitgewerkte middel; dat de Advocaat van

verzoeker dit ook niet heeft aangevoerd ter openbare terechtzitting van 8 mei 2002; dat het stuk derhalve niet als dusdanig door de Raad in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die het interview heeft afgenomen, handelt als aangestelde van de Commissaris-generaal en bijgevolg volledig onafhankelijk optreedt ten overstaan van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in de bestreden beslissing wel degelijk gewag wordt gemaakt van het medisch attest van 2 mei 2001, dat aan een inhoudelijk onderzoek werd onderworpen; dat hetzelfde geldt voor het faxbericht dd. 6 juli 2001 van de Kameroense Advocaat van verzoeker; dat dit onderdeel van het enig middel feitelijke grondslag mist; dat het middel voor het overige ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig mei tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**